

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN
VOORZITTER VAN DE TWEEDE KAMER

ARREST

nr. S/2011/0108 van 6 september 2011
in de zaak 1011/0387/SA/2/0327

In zake:

de heer [REDACTED]

vertegenwoordigd door:

de heer [REDACTED]

wonende te [REDACTED]

bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

bijgestaan en vertegenwoordigd door:

advocaat Johan VERSTRAETEN

kantoor houdende te 3000 Leuven, Vaartstraat 68-70

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:

advocaat Michel VAN DIEVOET

kantoor houdende te 1000 Brussel, Boomstraat 14

bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verwerende partij

*Tussenkommende
partij :*

[REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:

advocaten Koen GEELLEN en Chiel SEMPELS

kantoor houdende te 3500 Hasselt, Gouverneur Roppesingel 131

bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 23 december 2010, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 14 oktober 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel van 7 juni 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de tussenkomende partij onder voorwaarden de stedenbouwkundige vergunning verleend voor het oprichten van een elektriciteitscabine.

Het betreft een perceel gelegen te [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek in feite en in rechte van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 26 april 2011.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stephanie VANTHIENEN die loco advocaat Johan VERSTRAETEN verschijnt, en de [REDACTED], die beiden verschijnen voor de verzoekende partij, advocaat Filip VAN DIEVOET die loco advocaat Michel VAN DIEVOET verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Koen GEELLEN die voor de tussenkomende partij verschijnt, zijn gehoord.

Op de terechtzitting van 26 april 2011 is de behandeling van de vordering tot schorsing uitgesteld naar de openbare terechtzitting van 10 mei 2011.

Op de terechtzitting van 10 mei 2011 heeft kamervoorzitter Hilde LIEVENS verslag uitgebracht.

Advocaat Stephanie VANTHIENEN die loco advocaat Johan VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Chiel SEMPELS die verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord. Advocaat Michel VAN DIEVOET die verschijnt voor de verwerende partij is schriftelijk verschenen.

De raadsman van de tussenkomende partij verklaart ter zitting van 10 mei 2011 dat voor de installatie van de elektriciteitscabine geen milieuvergunning noodzakelijk is en dat er bovendien geen meldingsplicht is.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

[REDACTED] vraagt met een op 14 februari 2011 en 2 maart 2011 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 23 maart 2011, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoeker tot tussenkomst aangemerkt kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot schorsing.

IV. FEITEN

Op 12 februari 2010 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “de oprichting van een elektriciteitscabine”.

Volgens de beschrijvende nota is de uit metselwerk bestaande cabine van [REDACTED], noodzakelijk om de verkaveling “[REDACTED] van stroom te bedienen.

De gemeenteraad van de gemeente Steenokkerzeel keurt op 20 november 2008 het wegtracé met rioleringswerken voor de [REDACTED] goed (waarlangs de kavels [REDACTED] tot en met [REDACTED] gelegen zijn). De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent de stedenbouwkundige vergunning voor de wegeniswerken op 20 april 2009. Deze werken zijn inmiddels ook uitgevoerd.

Het besluit van 20 april 2009 waarmee de stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het aanleggen van een wegenis met riolering in de [REDACTED] werd aangevochten met een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en tot vernietiging bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak. Het verzoek tot nietigverklaring werd bij de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak ingediend door andere personen dan de verzoekende partij in deze.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, gelegen in woonuitbreidingsgebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Het perceel is als lot [REDACTED] gelegen binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde verkaveling van 8 september 1964, zoals gewijzigd op 14 december 2009 door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel in functie van de oprichting van de elektriciteitscabine.

De beslissing van 15 april 2010, waarbij de verwerende partij het administratief beroep tegen deze wijziging onontvankelijk verklaart, maakt het voorwerp uit van een vordering tot schorsing en vernietiging bij de Raad, gekend onder het rolnummer 2010/0486/SA/2/0459. Dit beroep is ingediend door andere personen dan de verzoekende partij in deze.

Er is geen openbaar onderzoek georganiseerd.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Steenokkerzeel verleent op 7 juni 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij en overweegt hierbij het volgende:

“...
De oorspronkelijke verkaveling werd goedgekeurd op 8 september 1964... omvat [REDACTED] loten.
Op 20 april 2009 werd de stedenbouwkundige vergunning verleend voor het aanleggen van wegenis met riolering langs dit perceel... Daar die wegenis voltooid werd, kunnen kortelings loten [REDACTED] worden bebouwd met woningen.
Teneinde voorgestelde aanvraag te kunnen verwezenlijken, werd op 14 december 2009 een verkavelingswijziging goedgekeurd voor de splitsing van lot [REDACTED] (elektriciteitscabine) en lot [REDACTED] (rest van het perceel).
...
Het voorstel is planologisch in overeenstemming met het voorschrift. Woningen met hun uitrusting horen in woongebied.

Daar deze elektriciteitscabine achteraan het perceel is gelegen met groenbuffer, de hinder voor de omgeving minimaal is, en omwille van zijn beperkte afmetingen en de gebruikte materialen, eigen aan de omgeving, is de invloed op het straatbeeld beperkt en ruimtelijk aanvaardbaar. Het voorstel brengt de goede ruimtelijke ordening van het gebied niet in het gedrang

...

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 9 juli 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij. Zij stelt onder meer dat de vergunning buiten de voorziene vervalttermijn van 105 dagen verleend is, zodat zij op basis van artikel 4.7.18 VCRO geacht wordt geweigerd te zijn. Verder stelt zij dat de verkaveling vervallen is.

In zijn verslag van 6 oktober 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep ontvankelijk doch ongegrond te verklaren en onder voorwaarden de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de partijen te hebben gehoord op 14 oktober 2010, beslist de verwerende partij op diezelfde dag om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Het college van burgemeester en schepenen verleend op 7 juni 2010, buiten de termijn van 105 dagen, de vergunning voorwaardelijk voor het oprichten van elektriciteitscabine.

...

In voorliggend geval diende de beslissing genomen te zijn ten laatste op 28 mei 2010. Op het ogenblik dat het college van burgemeester en schepenen op 7 juni 2010 een uitspraak deed over de aanvraag was zij dus niet langer bevoegd om dit te doen. Niettemin stelt de deputatie vast dat het college, ondanks haar onbevoegdheid, toch een beslissing heeft genomen.

Tegen deze uitdrukkelijke beslissing werd door derde, in toepassing van artikel 7.4.21.§1. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, beroep ingesteld bij de deputatie.

De deputatie is van oordeel dat aan de betrokken aanvrager een maximale rechtszekerheid moet geboden worden en dat de beslissing van 7 juni 2010 uit het rechtsverkeer moet verwijderd worden om reden dat deze beslissing met machtsoverschrijding werd genomen. In de mate dat de deputatie de door de decreetgever aangewezen instantie is om in beroep te oordelen over de uitdrukkelijke beslissing van een stedenbouwkundige aanvraag door het college van burgemeester en schepenen, verklaart zij zich bevoegd en trekt zij deze zaak naar zich toe. Door deze handeling wordt de beslissing van het college van burgemeester en schepenen vernietigd en kan het dossier volledig door de deputatie beoordeeld worden.

...

Het goed maakt deel uit van de behoorlijk vergunde verkaveling [REDACTED], goedgekeurd door het college van burgemeester en schepenen op 8 september 1964.

Het betrokken perceel [REDACTED] omvat de [REDACTED] van deze grote verkaveling, waarvan 6 kavels bestemd voor de oprichting van een vrijstaande woning en 2 voor een woning in halfopen verband. Bijgevolg heeft de overheid over de ordening van het woonuitbreidingsgebied beslist. De ordening werd zelfs zodanig opgevat dat de oprichting van het klein werk van algemeen belang (realisatie van de [REDACTED]) ermee in overeenstemming is.

Er werden bij de verkavelingswijziging van 14 december 2009 geen aparte voorschriften opgesteld aangaande de bestemming en de bouwwijzen (functie, kroonlijsthoogte,...) voor het nieuwe perceel: het oprichten van openbare nutsvoorzieningen. Evenwel kan uit het samenlezen van de beoordeling van de wijziging van de verkavelingsvergunning, de adviezen, de ligging en de grootte van het perceel en de stedenbouwkundige aanvraag tot aanleg van de wegenis van 20 april 2009, verstaan worden dat de kavel ondubbelzinnig bestemd is voor het oprichten van een openbare nutsvoorziening.

...

Voor verkavelingen die dateren van vóór 22 december 1970 geldt een aparte vervalregeling die beschreven staat in artikel 7.5.4 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Na de melding van meerdere eigenaars van onbebouwde kavels binnen een termijn van 90 dagen na 1 mei 2000, heeft het college van burgemeester en schepenen onderzocht of de betrokken verkavelingsvergunning al dan niet vervallen was. De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar heeft op 19 oktober 2001, met toepassing van art. 191.§1.4° en 192 van het decreet van 18 mei 1999 aangaande de Ruimtelijke Ordening, een beslissing genomen over het deel van het vergunningenregister met betrekking tot deze oude verkavelingen. Hierbij werd de verkaveling nr. [REDACTED] voor de niet bebouwde loten niet-vervallen verklaard. Tot op heden is deze verkaveling als niet-vervallen ingeschreven in het vergunningenregister van de gemeente Steenokkerzeel. Het vergunningenregister is zoals bepaald in art. 5.1.6 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening een bestuursdocument.

De beroepsindieners trekken het niet-vervallen zijn van de verkaveling in twijfel, omdat enkel de aanleg van de nieuwe weg binnen de verkaveling, namelijk de Nachtegaalslaan, tijdig is gebeurd, maar niet de in de verkavelingsvergunning voorziene grondafstand langs de betrokken kavels langs de [REDACTED]

....

In dit geval is de oorspronkelijke verkavelingsvergunning niet eenduidig met betrekking tot de grondafstand langs de [REDACTED]. Immers, de verkavelingsvergunning van 8 september 1964 werd vergund onder voorbehoud van:

- 1. De loten gelegen langs de [REDACTED], te beperken tot op de nieuw ontworpen rooilijn. De stroken grond gelegen tussen deze nieuwe rooilijn en de wegenis, zijn bestemd om ingelijfd te worden in het openbaar domein.*
- 2. De voorwaarden en voorschriften van de hierbijgevoegde bijlage I.a en de voorgelegde stedenbouwkundige voorschriften, te eerbiedigen.*

In de vermelde bijlage I.a, getiteld lasten en voorwaarden, werd onder punt I.a) het volgende opgenomen met betrekking tot de realisatie van de rooilijn langs de [REDACTED]

Wegens de onvoldoendheid van het tracé en van de breedte van de wegenis, welke ze bedient, zijn de percelen, voorzien op de plannen van de verkaveling, niet geschikt voor de bestemming die in het vooruitzicht wordt gesteld. Geen perceel mag worden te koop gesteld vooraleer het tracé en de breedte van de wegenis verbeterd zijn volgens de minimum eisen hierna bepaald: geen grondafstand en inlijving in het openbaar domein voor de stroken grond gelegen tussen de nieuw ontworpen rooilijn en de wegenis van de [REDACTED]

Eenzijds werden er dus wel degelijk stroken grond bestemd voor grondafstand ter inlijving in het openbaar domein en anderzijds leek deze grondafstand langs de betrokken

uitgesloten te worden als vereiste in het kader van uitvoerbaarheid van de verkaveling.

Ofwel beschouwt men de betrokken verkaveling als een verkaveling met wegeaanleg, maar zonder grondafstand. In dat geval werd de verkavelingsvergunning terecht als niet-vervallen voor de niet-bebouwde kavels opgenomen in het vergunningenregister, aangezien de aanleg van de [REDACTED] tijdig binnen de vervaltermijn, dit is vóór 31 december 1972, werd uitgevoerd.

Ofwel beschouwt men de betrokken verkaveling als een verkaveling met wegeaanleg én met grondafstand, onder andere langs de [REDACTED]. Aangezien deze grondafstand nog niet, dus niet tijdig, werd gerealiseerd had de verkavelingsvergunning in die zin eigenlijk als vervallen verklaard moeten worden voor de niet-bebouwde kavels. Anderzijds moet in dat geval ook rekening gehouden worden met artikel 7.5.5. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Hierin wordt bepaald dat het verval van een verkavelingsakkoord of van een verkavelingsvergunning, vermeld in artikel 7.5.4, niet kan worden tegengesteld aan personen die zich op dat verkavelingsakkoord of die verkavelingsvergunning beroepen, indien zij kunnen aantonen dat de overheid, na het verval, hetzij op grond van of refererend aan het verkavelingsakkoord of de verkavelingsvergunning stedenbouwkundige of bouwvergunningen of stedenbouwkundige attesten heeft verleend, hetzij wijzigingen aan de verkavelingsvergunning heeft toegestaan.

...
In het voorliggend geval werd er na het verval van de verkavelingsvergunning wel degelijk nog een stedenbouwkundige vergunning verleend op basis van de verkavelingsvergunning en ten aanzien van het betrokken [REDACTED], meer bepaald de vergunning van 20 april 2009 voor het aanleggen van de wegenis met riolering. Hierbij wordt verschillende keren verwezen naar de betrokken verkavelingsvergunning als zijnde goedgekeurd en niet-vervallen.

...
Er werd nadien nog een tweede vergunning verleend aan de eigenaars van het perceel. Op 14 december 2009 werd door het college van burgemeester en schepenen een wijziging van de verkavelingsvergunning goedgekeurd. Deze wijziging werd specifiek doorgevoerd voor het oprichten van de betreffende elektriciteitscabine, voorwerp van huidige aanvraag. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend dat door de deputatie onontvankelijk verklaard werd. Tevens besliste de deputatie om de beslissing van het schepencollege haar rechtskracht te laten hernemen. De deputatie was toen al van oordeel dat de vergunning van het schepencollege op rechtmatige basis verleend werd. Tegen dit besluit van de deputatie werd een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.... Ongeacht een uitspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen kan het verval van de betrokken verkaveling op basis van de verleende vergunning van 20 april 2009 (welke door de Raad van State niet onwettig werd verklaard) terecht niet worden tegengesteld aan de eigenaars van het [REDACTED].

Uit voorgaande beschouwingen blijkt dat de verkaveling als niet-vervallen beschouwd kan worden voor de betrokken kavels [REDACTED], of men de grondafstand langs de [REDACTED] nu wel of niet meeneemt in de beoordeling van dit verval en of men de uitspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen nu afwacht of niet.

...

De elementen ter staving van de motivatie, aangehaald in de vergunning tot wijziging van de verkaveling, worden geacht een weerspiegeling te zijn van de plaatselijke goede ruimtelijke ordening.

...

De aanvraag is niet strijdig met de gewestplanbestemming en is in overeenstemming met de ordening van het gebied: ze is conform de verkavelingsvergunning. De cabine is beperkt van omvang en qua architecturale stijl vergelijkbaar met een klein bijgebouw,... De ruimtelijke impact is verwaarloosbaar. Er kan nog geopteerd worden voor het aanbrengen langs alle perceelsgrenzen van een streekeigen, 2m hoge haag om het paviljoentje nog meer aan het zicht te onttrekken

..."

De volgende voorwaarden worden aan de vergunning gekoppeld:

- langs alle perceelsgrenzen een paal- en draadomheining van 2m hoog aanbrengen (eventueel onderaan voorzien van een betonplaat van 40cm hoog) en de toegang voorzien van een afsluitbare poort/hek;
- langs alle perceelsgrenzen aanplanten van een streekeigen, 2m hoge haag, met uitzondering van de zone als toegang tot het gebouw.

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd, zo blijkt uit de stukken van het dossier, aan de verzoekende partij betekend per aangetekende brief van 23 november 2010.

Het door de verzoekende partij ingestelde beroep, bij aangetekende brief van 23 december 2010, is dus tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij steunt haar belang op de volgende elementen:

"...

Het perceel waarop zijn woning zich bevindt, grenst langs de achterzijde aan het terrein waarop de vergunning betrekking heeft. Zodoende zal de onrechtmatig vergunde electriciteitscabine opgetrokken worden pal tegen de achtertuin van de woning.

Beroepsindiener zal tengevolge van deze inplanting de volgende rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen ondervinden:

1. Het unieke en ongeschonden uitzicht op het mooie en open achterliggende gebied waarvan hij vanuit zijn hele achtertuin kan genieten, wordt door de plaatsing van de electriciteitscabine onherroepelijk geschonden.

2. De mogelijke rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen zijn bovendien niet beperkt tot de impact van de electriciteitscabine zelf. De vergunning voor de electriciteitscabine heeft immers onmiddellijk tot gevolg dat de ontwikkeling van de loten [REDACTED] door de eigenaar van de gronden, de [REDACTED], niet meer kan belet worden op grond van het verval van de verkaveling.

3. De inplanting van een hoogspanningscabine vlak achter de tuin van beroepsindieners en zo goed als in de tuin van [REDACTED] is geen geschikte inplantingsplaats voor een electriciteitscabine. Zoals hoger vermeld brengt een dergelijke installatie immers onvermijdelijk een aantal risico's met zich mee

...

De verwerende partij ontkent ieder belang in hoofde van de verzoekende partij aangezien deze de wijziging van de verkavelingsvergunning van 14 december 2009 niet heeft bestreden, noch de wegenisvergunning van 20 april 2009. Middelen die uitgaan van een vermeende onwettigheid van de verkavelingsvergunning of van de stedenbouwkundige vergunning van 20 april 2009 zijn dan ook onontvankelijk volgens de verwerende partij.

De tussenkomende partij voert een gelijkaardige exceptie aan, en stelt bovendien dat de verzoekende partij eigenlijk opkomt tegen de realisatie van de verkaveling aan de [REDACTED] en dus tegen de verdere invulling met woningen. Dit is echter, volgens de tussenkomende partij, geen nadeel dat voortvloeit uit de bestreden akte, maar eerder een nadeel dat volgt uit de oorspronkelijke verkaveling die reeds is goedgekeurd in 1964 en nadien werd gewijzigd.

De tussenkomende partij bevestigt nogmaals dat met de wijziging van de verkavelingsvergunning bij besluit van 14 december 2009, zoals bevestigd door de deputatie bij besluit van 15 april 2010, de goede ruimtelijke ordening omtrent deze wijziging werd vastgesteld. Deze criteria kunnen in het kader van huidige procedure niet meer door de verzoekende partij in vraag gesteld worden.

De tussenkomende partij wijst tenslotte op artikel 4.8.16, §1, tweede lid VCRO dat bepaalt dat de belanghebbende aan wie kan worden verweten dat hij een voor hem nadelige vergunningsbeslissing niet heeft bestreden door middel van het daartoe openstaande georganiseerde administratieve beroep bij de deputatie, geacht wordt verzaakt te hebben aan zijn recht om zich tot de Raad te wenden.

Naar analogie moet dit artikel volgens de tussenkomende partij ook toegepast worden op de persoon die nalaat een verkavelingswijziging aan te vechten en enkel de stedenbouwkundige vergunning aanvecht die haar bestaansreden vindt in de verkavelingswijziging.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad stelt vast dat de oorspronkelijke verkavelingsvergunning door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Melsbroek – huidige deelgemeente van Steenokkerzeel – werd verleend bij besluit van 16 september 1964.

De verkavelingsvergunning behelst de aanleg van een volledig nieuwe weg, met name de Nachtegaalslaan.

2.

Eén van de bijzondere voorwaarden van deze verkavelingsvergunning stelt dat de loten gelegen langs de [REDACTED] moeten worden beperkt tot op de nieuwe ontworpen rooilijn en dat de stroken grond tussen deze nieuwe rooilijn en de wegenis bestemd zijn om ingelijfd te worden bij het openbaar domein.

Verder bepalen de lasten en voorwaarden gevoegd bij de verkavelingsvergunning dat *‘wegens de onvoldoendheid van het tracé en van de breedte van de wegenis, welke ze bedient, de percelen, voorzien op de plannen van de verkaveling, niet geschikt zijn voor de bestemming die in het vooruitzicht wordt gesteld’*. Vervolgens stellen de lasten en voorwaarden dat *‘geen perceel te koop mag worden gesteld vooraleer het tracé en de breedte van de wegenis verbeterd zijn volgens de minimum eisen die daarna zijn bepaald.’* Dan wordt bepaald – en de Raad citeert – *“Geen grondafstand en inlijving in het openbaar domein voor de stroken grond gelegen tussen de nieuw ontworpen rooilijn en de wegenis van de [REDACTED].”*

De Raad meent hieruit te kunnen afleiden, ondanks de op het eerste zicht tegenstrijdige tekst van de verkavelingsvergunning en de bijzondere voorwaarden, dat onder andere de [REDACTED] niet voldoende uitgerust werd bevonden voor het ontwikkelen van de verkaveling langs deze straat en dat slechts een inlijving bij het openbaar domein zal kunnen gebeuren van de stroken grond tussen de nieuwe rooilijn en de wegenis nadat de wegenis verbeterd zal zijn volgens welbepaalde minimumeisen.

3.

De behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 15 april 2010, waarbij het administratief beroep tegen de wijziging van de verkavelingsvergunning (afsplitsing van [REDACTED] voor de oprichting van een elektriciteitscabine) onontvankelijk werd verklaard, werd door de Raad bij arrest met nummer S/2011/0107 van 6 september 2011 onbepaald uitgesteld.

Ook met betrekking tot onderhavige zaak is de kern van de zaak te weten of de oorspronkelijke verkaveling met nummer [REDACTED], goedgekeurd door het college van burgemeester van de gemeente Melsbroek, al dan niet vervallen is.

4.

Na de sluiting der debatten deelt de verzoekende partij, bij monde van de heer [REDACTED] en met een brief van 4 augustus 2011, aan de Raad mee dat de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, op 5 april 2011 het auditoraatsverslag heeft neergelegd in de zaak die betrekking heeft op het beroep tot vernietiging van het besluit van 20 april 2009 waarmee de stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het aanleggen van de wegenis met riolering in de [REDACTED]. De zaak zou inmiddels ook in beraad zijn genomen.

De [REDACTED] deelt dit auditoraatsverslag mee en wijst erop dat dit verslag adviseert tot vernietiging van het besluit van 20 april 2009 onder meer omdat de verkaveling van 8 september 1964 als vervallen moet worden beschouwd.

Op basis van deze gegevens vraagt de [REDACTED], als vertegenwoordiger van de verzoekende partij, om de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald uit te stellen en dit tot wanneer de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, in hogere zaak uitspraak zal hebben gedaan.

Deze brief van de [REDACTED] werd meegedeeld aan de raadsman van de verzoekende partij, aan de raadsman van de verwerende partij en aan de raadsman van de tussenkomende partij. Zowel de raadsman van de verzoekende partij als de raadsman van de verwerende partij hebben zich, respectievelijk bij brief van 23 augustus en 2 september 2011, akkoord verklaard om de behandeling van de vordering tot schorsing onbepaald uit te stellen.

5.

Nu uit het verdere verloop van de schorsingsprocedure blijkt dat niet aangedrongen wordt op de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, dringt een onderzoek van en een uitspraak over de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het belang van de verzoekende partij zich hier nu niet op.

De Raad verzoekt de verzoekende partij de Raad op de hoogte te brengen zodra de Raad van State het arrest inzake het besluit van 20 april 2009 heeft geveld.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Uit de samenlezing van de artikelen 4.8.13 VCRO en 4.8.16, §3, derde lid VCRO moet worden afgeleid dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts bij wijze van voorlopige voorziening kan worden geschorst ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én wanneer hiertoe redenen voorhanden zijn.

De verzoekende partij heeft verzocht om de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald uit te stellen en dit tot wanneer de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, een arrest velt omtrent de vordering tot vernietiging van het besluit van 20 april 2009 waarmee de stedenbouwkundige vergunning werd verleend voor het aanleggen van de wegenis met riolering in de [REDACTED].

De verwerende partij heeft hiertegen geen bezwaar.

Ter openbare terechtzitting van 26 april 2011 heeft de raadsman van de tussenkomende partij gesteld, en dit werd nogmaals schriftelijk bevestigd naar aanleiding van de zitting van 10 mei 2011, dat de bouwwerken bijna volledig waren uitgevoerd en dat er voor de inwerkingstelling van de elektriciteitscabine geen milieuvergunning of meldingsplicht nodig is.

Het komt de Raad voor dat in deze omstandigheden de behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onbepaald dient te worden uitgesteld.

Het komt toe aan de meest gerede partij om de zaak opnieuw voor de Raad te laten oproepen.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt onbepaald uitgesteld.

2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 6 september 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

 met bijstand van

Eddie CLYBOUW, griffier.

De griffier, De voorzitter van de tweede kamer,

Eddie CLYBOUW Hilde LIEVENS